

dráhy zakládala. Takovou událostí nemíní zákon v § 1 zák. ze dne 5. března 1869 č. 27 ř. z. předpisům se příčíci jednání poraněné osoby. Ne v jednání poškozeného, ne v tom, že utrpěl úraz, ale v nastalém porušení dopravních předpisů, resp. v porušení samozřejmé péče a opatrnosti při provozu nutné, resp. ve vyšinutí se provozu z běžné pravidelnosti — spočívá událost v dopravě, která v tom kterém konkrétním případě by způsobila poškození na těle. Poškození na těle jest tu ve smyslu citovaného zákona považovati jako následek události v dopravě, kterážto událost pak základ svůj má v odchýlení se od obvyčejného, při řádné železniční dopravě pravidelného se vyvíjení běhu věcí.

Jen kdyby dokázána byla »událost v dopravě« v uvedeném tu smyslu, mohlo by býti mluveno o ručení dráhy podle citovaného zákona. Událost v dopravě jest předpokladem pro použití tohoto speciálního zákona a musí býti tedy žalující stranou prokázána. Takováto událost v dopravě nespočívá však v tom, v čem ji odvolací soud spatřuje, ale není jí také v tvrzeném předčasném vypravení vlaku, poněvadž ze zjištění soudů nižších jde na jevo, že vlak vypraven nebyl předčasně a bez signalu, nýbrž teprve po uplynutí doby k odjezdu určené a na dané znamení.

Poněvadž tu tedy není ani události v dopravě ve smyslu zákona z 5. března 1869 č. 27 ř. z. a také není dokázáno, jak soud procesní zjistil, zavinění dráhy vůbec, byla žaloba po právu soudem procesním úplně zamítnuta a muselo dovolání vyhověno a tak, jak shora uvedeno, rozhodnuto býti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. března 1921 č. j. Rv-I. 843-20.

R. v. z. s. Benda.

Ve sporech živnostenských příslušnost soudu neřídí se dle osoby zaměstnancovy, který jen dočasně s provozovnou do spojení přichází na základě smlouvy pracovní resp. služební, nýbrž rozhodno je místo, kde provozovna je v době podání žaloby.

Dle žaloby, podané dne 24. června 1922 u živnostenského soudu v Praze, byl žalobce dne 31. března 1922 ze služeb žalované firmy, u níž byl do toho dne v Mor. Ostravě zaměstnán jako expedient, propuštěn proto, že žalovaná, zrušivši Ostravskou továrnu, přeložila dne 31. března 1922 své sídlo do Prahy a domáhá se nyní na zmíněné firmě zaplacení 54.000 Kč, které mu

z uvedeného služebního poměru dle jeho tvrzení proti ní přísluší dle kolektivní smlouvy.

Živnostenský soud v Praze odmítl žalobu pro místní nepříslušnost, poněvadž provozisti žalobcovy živnosti bylo v Mor. Ostravě, a poněvadž rozhodno jest pro posouzení místní příslušnosti místo činnosti zaměstnancovy, nestal se živnostenský soud v Praze — jak praví dále — ku projednání příslušný, když žalovaná, zrušivši pracovní poměr, přeložila své sídlo do Prahy.

Také živnostenský soud v Mor. Ostravě, u něhož žalobce na to podal 3. července 1922 tutéž žalobu, usnesením svým ze dne 11. srpna 1922, potvrzeným rekursním soudem, vyhověl námitce místní nepříslušnosti stranou žalovanou vznesené, poněvadž hledíc k ustanovení § 23. zákona ze dne 27. listopadu 1896 č. 218 ř. z., je příslušný onen živnostenský soud, v jehož obvodu je provozovaný podnik, a ten byl v čas podání žaloby v Praze; také poslední mzda byla dle tvrzení žalobce vyplacena mu ředitelstvím žalované v Praze, následkem čehož příslušný je jen živnostenský soud v Praze.

K návrhu žalobce dle § 47 jur. nor. rozhodnul nejvyšší soud, že ku projednání a rozhodnutí sporu je příslušný živnostenský soud v Praze. — O d ů v o d n ě n í: Dle § 23 cit. zák. je ku projednání a rozhodnutí sporů v § 4 téhož zákona uvedených výlučně příslušný onen soud živnostenský, v jehož obvodě je provozovna. Zákon užívá zde času přítomného »jest provozovna«, vyslovuje tím v souhlase s ustanoveními §§ 29, 41 a 65 j. n., že skutečnost, určující příslušnost, musí býti v čas podání žaloby a že tedy výlučná příslušnost soudů živnostenských řídí se místem, v němž v tu dobu je provozovna, s jejíž činností souvisí poměr pracovní, pokud se týče služební, nároku žalobnímu za základ sloužící. Poněvadž strana žalovaná měla v době, kdy byla žaloba u živnostenského soudu v Praze podána, své sídlo a svou provozovnu již v Praze, vyslovil živnostenský soud v Mor. Ostravě právem, že není příslušný k projednání sporu, o který tu jde, při čemž dlužno poukázati ještě k tomu, že výlučná povaha sudiště dle § 23 cit. zák. toho nedopouští, aby zde bylo analogicky užito ustanovení § 97 j. n., jak snad na mysl tanulo živnostenskému soudu v Praze, když prohlásil se nepřislušným.

Jelikož tedy ze znění ve smyslu § 23 cit. zák. vyplývá, že ve sporech živnostenských neřídí se příslušnost soudu dle osoby zaměstnancovy, který jen dočasně na základě smlouvy pracovní či služební přichází do spojení s provozovnou, nýbrž že rozhodno

je místo, kde jest provozovna v době podání žaloby, jest lhostejno, že dle obsahu žaloby jedná se o nárok, odvozovaný ze smlouvy rozvázané před přeložením sídla žalované strany do Prahy, a musilo proto býti vysloveno, že ku projednání a rozhodnutí sporu tohoto je příslušný živnostenský soud v Praze.

Rozhodnutí z dne 31. října 1922 č.j. Nd II 198/22-2.

Schin

Legitimace ku stížnosti do usnesení konk. komisaře dle § 115. k. ř. a útraty dovolacího rekursu.

Správce konkursu podstaty A. Z. navrhl, aby mu bylo dáno svolení k žalobě proti manželům F. a M. Š. o dodržení smíru a zaplacení veškerých konkursních pohledávek i útrat, k čemuž se manželé F. M. Š. oproti správci čestně zavázali se žádostí, aby správce konkursní se všemi věřiteli učinil dohodu a vymohl manželům Š. dvě platební lhůty do 1 měsíce a 3 měsíců. Podle dalšího tvrzení správce uzavřel on se všemi věřiteli dohodu a oznámil to manželům Š., aby převzali jmění konkursní a složili zároveň u něho peníze, co však manželé Š. odepřeli. Usnesením z 19. února 1922 konkursní komisař udělil správci svolení k zahájení sporu proti manželům Š. a doručil usnesení toliko konkursnímu správci.

Manželé Š., jakmile zvěděli o tomto usnesení, podali stížnost do usnesení konk. komisaře ke krajskému soudu v J. jako rekursnímu pro zmatečnost, poněvadž oba konkursní funkcionáři meze své zákonné působnosti překročili.

Krajský soud v J. kterému stížnost byla předložena, vyslovil podle §§ 176, 172 k. ř. svou nepřislušnost k vyřízení stížnosti, poněvadž se jedná o usnesení konk. komisaře ve smyslu § 115 k. ř., ve kterém případě jest příslušným vrchní zemský soud v Praze.

Vrchní zemský soud v Praze jako soud rekursní stížnosti manželů Š. vyhověl, v odpor vzaté usnesení konk. komisaře změnil v ten smysl, že se návrh správce konkursní podstaty, aby jemu bylo uděleno svolení ku zahájení sporu proti F. a M. Š. o zaplacení veškerých pohledávek a útrat konkursu A. Z., zamítá.

Důvody soudu rekursního:

Stížnosti manželů Š. nelze upříti oprávnění. Povinností správce konkursní podstaty jest podle § 81 k. ř. mimo jiné věsti